

skrive under på, at de ikke må slå deres børn, at de ved, det er forbudt at udøve vold, og at de skal være imod terror. Det er altså en erklæring, som man ikke engang beder almindelige danskere og for den sags skyld heller ikke folketingsmedlemmer om at skrive under på, så hvordan mener ordføreren, det kan undgås, at det ikke fører til unødvendig mistænkeliggørelse, fremmedgørelse og i værste fald disintegration?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Gid det var unødvendig mistænkeliggørelse! Der var ikke noget, jeg kunne ønske højere, men det er det desværre ikke.

Prøv at gå rundt – det er jeg helt sikker på fru Tina Bostrup gør indimellem – og besøg krisecentre for kvinder og se, hvilke kvinder der udgør hovedparten af dem, der sidder på krisecentre og er blevet mishandlet. Det er desværre ikke unødvendig mistænkeliggørelse, men jeg ville ønske, det var det.

Derfor er det vigtigt, at vi, der er født og opvokset her i landet, følger med i debatten. Vi ved alle sammen godt, at det er ulovligt at udøve vold, både mod vores børn og vores ægtefælle, og at vi kan straffes for det. Men jeg møder faktisk udlændinge, som har været her i nogle år, men som ikke engang ved det. Det synes jeg er trist, og derfor er det godt, at der lægges op til en god dialog og god oplysning.

(Kort bemærkning).

Tina Bostrup (RV):

Nu forholder det sig jo sådan, at de fleste af de mishandlede kvinder, der sidder på hjemmene, er mishandlet af pæredanske mænd, og derfor vil jeg spørge: Skal der være de samme sanktioner over for gammeldanskere som over for de nydanskere, der ikke overholder erklæringen?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg kan anbefale fru Tina Bostrup at læse – hvad jeg måske endda kan formode fru Tina Bostrup gør, men måske ikke lige har tænkt på at gøre i denne sammenhæng – en stor del af den litteratur, der er udkommet. Jeg tror efterhånden, jeg har læst det hele, men den sidste udgivelse, jeg har læst, er skrevet af Ayse. Den hedder »Tvang«, og den fortæller om nogle traditioner for, hvordan man mishandler kvinder, der ikke indordner sig og underkaster sig mænds vilje.

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Jeg kunne godt tænke mig at spørge fru Irene Simonsen om erklæringen om aktivt medborgerskab.

Der kan være meget fornuftigt i det, men gør det slet ikke noget indtryk, at der i de hørings svar, vi har fået, gang på gang udtrykkes betænkelighed ved tonen i erklæringen? Gør det slet ikke noget indtryk, at der sættes spørgsmålstegn ved dele af erklæringen, og kunne man ikke forestille sig en mere fremadrettet og mere positiv tone, som i virkeligheden tjente de samme formål som dem, fru Irene Simonsen giver udtryk for?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Når jeg læser teksten i erklæringen, vil jeg sige, at en højtuddannet indvandrer fra et andet land end de underudviklede lande med rette må føle sig lidt talt ned til. Men jeg er samtidig overbevist om, at ud fra den dialog og de samtaler, der foregår i forbindelse med erklæring og kontrakt, vil vedkommende ret hurtigt forstå, at det desværre er en nødvendighed, fordi vi også får en gruppe mennesker til landet – og læg venligst mærke til, at jeg siger en gruppe og ikke alle, for jeg vil ikke lave generaliseringer – for hvem det er fuldstændig uforståeligt, hvad et åbent demokrati er.

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Ja, men man kunne måske gøre det på en anden måde end ved at lave noget, der ligner en købsaftale om en fladskærm. Men jeg vil godt gå et stykke videre og spørge: Kan fru Irene Simonsen ikke bekræfte, at det, der nu fremlægges som bilag 1 til L 93, er væsentlig mere omfattende end indholdet af aftalen fra juni i år?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg kan endnu en gang bekræfte, at jeg synes, det er et godt værktøj. Men jeg undrer mig meget over hr. John Dyrbys indvendinger, for så vidt jeg husker, har Socialdemokraterne selv været med til at udforme det og faktisk nikkede til det, sagt god for det og sagt, at det var en rigtig god idé, netop med udgangspunkt i det, jeg har sagt her fra talerstolen: Vi har at gøre med en gruppe, for hvem det er vigtigt, at vi får en dialog om tingene.